

»SYNKKÄ JA VIEKAS KURKISTUS SIIHEN, KUINKA PITKÄLLE SITÄ
ON VALMIS MENEMÄÄN LÖYTÄÄKSEEN INSPIRAATION.»

– Kirkus reviews

POLVILLAAN

COLLEEN HOOVER

Suomentanut Heidi Nieminen

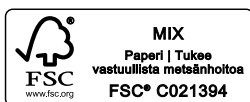
WSOY

COLLEEN HOOVER

POLVILLAAN

Suomentanut Heidi Nieminen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Woman Down

Copyright © 2026 by Colleen Hoover

COLLEEN HOOVER® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

Originally published by Montlake.

Suomenkielinen laitos © Heidi Nieminen ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52858-7

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Lauren Levinelle. Ilman sinua missään ei ole mitään mieltä.

Rakkaat lukijat,

toiset teistä ehkä muistavatkin vuosia sitten *One More Step* -antologiassa julkaistun novellin »Saint». Nyt te muutkin saatte tutustua siihen paljon laajemmassa muodossa.

Antologia on sittemmin vedetty myynnistä, mutta silti monet ovat kyselleet tarinalle jatkoa. Jotenkin olette pitäneet tarinanpoikaseni hengissä sydämessänne, vaikkei sitä olekaan ollut virallisesti saatavilla. En kirjailijana tiedä mitään niin inspiroivaa kuin se, että lukija kertoo haluavansa kuulla lisää hahmoista, jotka olen luonut.

Halusin antaa näille hahmoille heidän ansaitsemansa tilan ja elävöittää maailmaa, jota »Saint»-novellissa sivusin vain lyhyesti.

Tartuin uudelleen tähän osalle teistä tuttuun tarinaan ja vuodatin siihen koko sydämeni ja sieluni. En ole julkaissut mitään kolmeen vuoteen, en sitten *Se alkaa meistä* -romaanin. Se ei johdu siitä, että »Saint»-novellin laajentaminen olisi vienyt niin pitkään, vaan siitä, että olen kokeillut välillä muutaakin kuin kirjoittamista. Rehellisesti sanottuna kaipasin taukoa ammatista, joka alkoi tuntua tavallistakin stressaavammalta.

Tilanne kuitenkin muuttui, kun uppouduin uudelleen tähän tarinaan. Kirjaa työstäessäni tunsin taas samaa iloa kuin silloin, kun kirjoitin novellia, johon se pohjautuu. Olen vaihtanut teoksen ja hahmojen nimiä ja tapahtumapaikkoja,

lisännyt kohtauksia ja uusia hahmoja, tehnyt olemassa oleviin hahmoihin muutoksia ja ripotellut sekaan joitain uusia juonenkäänteitä, joille ei lyhyessä versiossa ollut tilaa. Halusin antaa tarinan jo lukeneille uuden, erilaisen teoksen, vaikka tapahtumat ja sävy ovatkin samat kuin novellissa. Nautin joka hetkestä, kun sain herättää novellin eloon tässä uudessa, täysimittaisessa muodossa.

Pidättehän kuitenkin mielessänne, että vaikka kirjailijat ottavat vaikutteita omista kokemuksistaan ja käsittelen tarinassa omaa elämäni heijastelevia teemoja, kirja ei millään muotoa kuvasta elämänvaiheitani, arvojani eikä ajatuksiani kollegoista tai kirja-alasta. Tämä on vain hauska seikkailu, jolle hahmot minut houkuttelivat, ei sen enempää. Pyydän siis, ettei kukaan turhaan yrittäisi etsiä tarinasta yhteyksiä yksityiselämäni, sillä sellaisia ei ole. Olen vain kirjailija, joka kirjoittaa kirjailijasta – en yritä oikeuttaa tai puolustella päähenkilön tekoja tai ajatuksia.

Oli ilo antaa »Saintille» uusi elämä. Toivottavasti olette valmiita huikeaan menoon tämän hauskan, kuumen ja hetkittäin karmivankin tarinan parissa!

Koko sydämestäni,
Colleen Hoover

1. luku

» H eipä hei! Kellie tässä. Laillistettu kirjaterapeuttinne, sivuaineena kaikenlainen sekoilu. Tervetuloa takaisin podcastimme *Mitä uutta lukupiireissä?* pariin, missä kaikki kirjallisuuteen liittyvä draama ruoditaan ja roastataan kevyesti.»

»Ja minä olen Micah, teidän sommelierinne, kirjajuorujen ja mikä ettei tv-huhujenkin tuntija.»

»Vai oikein *sommelier?*» Kellie nauraa. »Ethän sinä edes juo viiniä.»

»Kuka nyt sellaista kaipaa, kun voi vetää päänsä täyteen tällaista kamaa, jota meillä on tänään luvassa?»

»Tulisesti sisään, mahtavaa!» Kellie lisää.

»Tänään mennään tulisuuttakin pidemmälle. Luvassa on varsinainen tuhopoltto. Aiheena tänään on Petra Rose, lukupiirien ja Tumblr-moodboardien lemppari, jonka maineesta on jäljellä enää tuhkat.»

»Siltä varalta, että tämä on ihmeen kaupalla mennyt joltakulta ohi fiidiä selatessa tai, en tiedä, hengittäessä, internet on täysin kääntänyt selkänsä ennen niin rakastetulle kirjailijalle. Eikä sanoja ole säästetty», Kellie sanoo.

»Ei tosiaan. Kansainvälistä mainetta kirjallaan *Karmea rakkaus* niittänyt —»

»Surkein kirjan nimi ikinä», Kellie keskeyttää.

»Totta», Micah sanoo. »Ihan kuin hän olisi tahallaan ampunut itseään nilkkaan. Ojentanut vastustajille aseensa. No joka tapauksessa, kirja herätti tuhatmäärin #TeamAsh vastaan #TeamCaleb -väittelyitä. Fandomsotien parhaimmistoa. Kunnes kaikki loppui kuin seinään. Mitä jos antaisit pika-kertauksen, Kellie, ennen kuin paljastetaan yllätysvieras.»

»Mielelläni, vaikkei se ihan pikaisesti onnistukaan. Peruutetaan ajassa taaksepäin, jotta nekin pääsevät mukaan, jotka vasta tavaavat aakkosia. *Karmea rakkaus* ei lukijan näkökulmasta ole ollenkaan huono kirja, vaan koskettava ja kauniisti kirjoitettu romaani Elisestä, jonka matkaan lukeutuu rakkautta, traumoja, identiteetin etsintää ja ripaus huumoria. Rakkausjuonessa on monenmoisia aineksia, ja se on todenmakuinen. Kieltämättä hurjaa, miten valtavaan suosioon kirja nousi ilman yhtäkään lohikäärmettä tai velhoa. Mutta se ei ollutkaan mikään tusinaromanssi. Siinä oli hahmonkehitystä, moraalikysymyksiä, suoranaista fanfic-KULTAA.»

»Ymmärrettiin jo, että sinä tykkäsit siitä. Nyt itse pihviin», Micah sanoo.

»Se oli ennen lempikirjani», Kellie selittelee.

»Voihan se vieläkin olla.»

»Ei tämän jälkeen», Kellie sanoo. »Eli kirjassa on siis kolmiodraama: Elise, Ash ja Caleb. Kukaan ei ole voinut vältyä Ash ja Caleb -meemeiltä, ellei sitten ole viettänyt viimeisiä viittä vuotta viidakossa. Kokonaisia subredditejä

perustettiin puimaan sitä, miten Elisen sydäntä revittiin kah-
teen suuntaan. Mutta sitten... sitten tuli leffaversio.»

Micah voihkaisee. »Joka ei ollut kirjaa nähnytkään.»

Kellie jatkaa: »Se vaikutti lupaavalta, iso budjetti ja
kunnon hypetys, mutta studio ja kirjailija olivat oudon vai-
tonaisia. Edes roolituksesta ei tippunut tietoa kahden pää-
henkilön lisäksi. Monien rakastamaa Calebia ei mainittu mis-
sään. Traileri ilmestyi eikä hänestä näkynyt vilaustakaan. *Puff*
– pois pyyhitty. Monet olivat sotajalalla jo siksi, ettei hän ollut
yhdessäkään trailerin kohtauksessa. Leffa veti paljon katsojia,
vaikka TikTokissa oltiin jo varhaisessa vaiheessa aika huoles-
tuneita.»

»Samaa haudottiin täällä podcastissakin», Micah sanoo.
»Sinä ihan päivittäin.»

»No okei, olin team Caleb. Mutta silti. He LEIKKASI-
VAT hänet pois. Leikkasivat koko kolmiodraaman. Muokka-
sivat tarinaa niin, että se keskittyi vain Ashiin ja hänen ja Eli-
sen suhteeseen. Eikä se ollut fanien mieleen. Ei edes niiden
jotka olivat Ashin leirissä, koska mitä helvettiä he nyt tekivät
kaikella merchillä, jota kirjailija oli heille tyrkyttänyt? Eihän
team Ash tarkoittanut yhtään mitään sen surkean leffan-
tekeleen jälkeen. #TeamAsh-paidassa olisi antanut kuvan,
että oli Eliseä vastaan, vaikka tietysti me kaikki olimme team
Elise. Se oli hävytön petos, Micah. HÄVYTÖN.»

»Tosiaan. Niin paha, että pettyneimmät meistä päätyi-
vät huutamaan suruaan sateeseen vaatteet yltä päältä puna-
viinissä», Micah sanoo.

»Siitä illasta ei tarvitse puhua. En ottanut asiaa kovin hyvin.»
Molempia naurattaa.

»Mutta okei», Kellie sanoo. »Me kaikki tiedämme, miten Hollywoodissa toimitaan, eikä kirjailijoilla yleensä ole sananvaltaa siihen, millainen leffasovituksesta tulee. Muutamat onnekkait saavat vaikuttaa lopputulokseen, mutta useimmilta ei edes kysyt. Aluksi Petrakin otti tutun 'ei ollut minun vikani' -linjan. Hän julkaisi Instassa jotain sen suuntaista kuin *Hei rakkaat, ei se ollut minun päätökseni. Olin yhtä tyrmistynyt kuin kaikki muutkin.*»

»Ja me olimme tietysti täysin valmiita uskomaan häntä», Micah sanoo. »Ehkä kaksi sekuntia. Kunnes – *dramaattista musiikkia, kiitos* – nettiin vuodettiin Petran ja yhden tuottajan välinen vanha viestinvaihto. Siitä selvisi, että Petra tiesi muutoksesta ja, vielä pahempaa, oli sen kannalla.»

»Tosiaan, mitä hän sanoikaan viestissään?» Kellie kysyy.

»Minulla on se tässä. Annas kun luen», Micah sanoo. »*Olet oikeassa. Moni tuntuu pitävän Calebia epärealistisena hahmona. Ei haittaa, jos hänet leikataan pois. Ehkä elokuvasta tulee vakuuttavampi ilman häntä ja kolmiodraamaa.*»

»Tuo vakuuttavampi ilman Calebia -kommentti sai ihmiset räjähtämään», Kellie sanoo. »Siis mitä? VAKUUTTA-VAMPI? Ei voi heittää fandomista puolia pois pesuveiden mukana ja selittää, että se oli vain siivoamista?»

»Siitä syntyi hurja haloo», Micah sanoo. »TikTok, Reddit, X – *entiseltä nimeltä Twitter, mutta haloo, oikeastihan kaikki puhuvat edelleen Twitteristä* – lävähtivät täyteen hashtageja, sellaisia kuin #CancelPetra ja #KarmeaLeffaversio ja #KarmeaKirjailija. Siksi olen ehdottomasti sitä mieltä, että *Karmea rakkaus* on kaikkien aikojen huonoin nimi kirjalle. Liian helppo kääntää itseään vastaan.»

»Ihan liian helppo», Kellie sanoo. »Ja nyt fanit ovat ruvenneet polttamaan *Karmea rakkaus* -kirjojaan. Käynnissä on täysimittainen kirjakapina. Heistä *ja minusta* tuntuu, että meitä on petetty. Petra valehteli meille. Hän valitsi mieluummin rahan kuin rakkauden, johon koko kirjan lumo perustui, ja fanit, jotka tekivät hänestä tähden. Hän saksi pois kaiken, mikä sai meidät alun perin ihastumaan kirjaan. Ja syytti siitä paria negatiivista arvostelua, vaikka sadat tuhannet lukijat olivat ylistäneet tarinaa.»

»Auts. Tuo osui ja upposi kuin Caleb in monologi luvussa 28.»

»Ei sanaakaan siitä monologista, Micah. Rupean kirjaimellisesti itkemään.»

»Sori. Se vain on niin mahtava monologi. Olisi ollut kiva NÄHDÄ SE VALKOKANKAALLA! HALOO HOLLYWOOD!»

»Ei kukaan Hollywoodissa kuuntele meitä, Micah. Meillä on vain kaksituhatta tilaajaa.»

»Kaksituhatta uskollista kuulijaa, joita emme ikinä pettäisi niin kuin Petra petti lukijansa.»

»Niin ja mitä sitten kävikään. Hän kuunteli muutamia mielipiteitä, joilla ei ollut mitään merkitystä, ja nyt kaikkein uskollisimmatkin fanit ovat alkaneet kääntää hänelle selkensä. Hän petti meidät kaikki. En voi kuin miettiä, uskooko Petra Rose lainkaan hahmoihinsa vai häpeääkö hän omia aikaansaannoksiaan.»

»Hänestä ei ole kuulunut mitään», Micah sanoo. »Ei yhtäkään somejulkaisua kohta vuoteen, paitsi omaan yksityiseen faniryhmäänsä.»

»Joka sekin kuulemma kärsii jäsenkadosta. En tiedä tarkemmin, sillä erosin siitä puoli vuotta sitten», Kellie sanoo.

»Toivottavasti hiljaisuus kielii siitä, että hän on jossain opettelemassa kirjoittamaan tarinaa, johon itse oikeasti *usko*. Aika hullua, kun ajatellaan, että hän on sama kirjailija, jonka lauseista fanit ottivat tatuointeja.»

»Olen itse asiassa nähnyt muutamia videoita, joissa ihmiset poistattavat niitä», Kellie sanoo.

»Surullista. Meilläkin oli tapana lainata häntä ja nyt sitten... *vihaamme* häntä.»

»Viha on aika voimakas sana», Kellie sanoo.

»Tämä on suorasanaisten podcast.»

»Totta. Me vihaamme häntä. Niin paljon, että vetelimme miljoonista naruista ja siirsimme kolmea jo sovittua esiintymistä, jotta saimme teitä varten tänään erityisvieraan. En ihan ymmärrä, miksi hän suostui tulemaan pikku ohjelmaamme, mutta olemme siitä äärimmäisen kiitollisia. Ehkä meillä tämä jälkeen on kaksituhatta yksi tilaajaa.»

»Aina kannattaa tähdätä korkealle», Micah sanoo. »Hyvät naiset ja herrat, tervetuloa kuuntelemaan keskustelua itsensä Allister Jonesin, *Karmea rakkaus* -elokuvan tuottajan kanssa.»

»Hän ei ole täysin saanut leffasovitusta anteeksi, mutta ainakaan hän ei arastele puhua siitä. Tervetuloa, Allister!»

»Kiitos kutsusta», Allister sanoo. »Olipa siinä armoton kertaus.»

Mikä.

Paskiainen.

Sammutan podcastin heti kuullessani hänen äänensä. Sydän hakkaa villisti ja vatsaa vääntää.

Oksettaa niin, että joudun ajamaan tiensivuun.

»Ei helvetti.» Puristan rattia sormet vapisten. Tapailen ovesta nappia, josta ikkunan saa auki. Heti kun se on tarpeeksi alhaalla, työnän pääni ulos ja vedän syvälle keuhkoihini raitista, havuntuoksuista ilmaa. Hengittelen rauhallisesti, silmät kiinni, kunnes vatsa asettuu.

Miten ihmeessä kuvittelin, että altistusterapia voisi auttaa minua toipumaan?

Äskeinen podcastin kuuntelu oli pahinta, mitä olen kokenut sen jälkeen, kun minun ja Allisterin viestit vuotivat julkisuuteen.

Avaan silmät ja nojaan niskatukeen. Keskityn hengittämiseen ja yritän olla ajattelematta sitä, että samalla kun Allister näköjään kiertelee eri podcastien vieraana ja antaa haastatteluja, minä joudun eristäytymään johonkin mökkipahaseen puurtamaan kirjan parissa, jota olen yrittänyt kirjoittaa leffa-fiaskosta saakka, sillä kirjamyynnin romahdettua olen vaarassa menettää taloni.

»Et ole tehnyt mitään väärää», muistutan itselleni jatkaessani taas ajamista. »Et ole tehnyt mitään väärää. Muiden käsitys sinusta ei määritä sitä, kuka olet.»

Olen toistellut tätä mantraa siitä saakka, kun Nora pani minut lupaamaan, että sanoisin sen itselleni ainakin viisi kertaa päivässä. Minusta tuntuu kuitenkin enimmäkseen siltä että valehtelen ääneen, eikä se tunne mitenkään piristä tai auta valamaan intoa päiviini.

En ole saanut mitään aikaiseksi sen jälkeen, kun tämä alkoi. Tunnen itseni huijariksi. Aivan kuin kaikki kovalla työllä rakentamani olisi romahtanut ja haudannut minut

alleen. Ketään ei kiinnosta kaivella raunioita, koska heille on yksi ja sama, tukehdunko kuoliaaksi. He odottavat vain uteliaina tietoa, ketkä ilmaantuvat hautajaisiini sen jälkeen, kun olen heittänyt henkeni.

Mietin itse samaa. Onhan minulla ystäviä ja perhettä, jotka varmasti tulisivat, mutta tajuan nyt, että kirjallisuuspiireissä vuosien varrella saamani »ystävät» eivät ole mitään aitoja ystäviä olleetkaan. Noraa lukuun ottamatta kaikki ovat ghostanneet minut. Enkä minä heitä siitä syytä. He tietävät, että maineeni saama kolaus on romahduttanut kirjojeni myynnin ja että pienikin julkinen tuen osoitus saattaisi houkutella tiktokkaajat tekemään videoita, jotka romahduttaisivat *heidänkin* myyntinsä. Tämä on työtä, ja niin kovasti kuin olenkin aina toivonut sen kautta saatujen ystävien olevan ystäviä myös työn ulkopuolella, olen alkanut ymmärtää, että olemmekin vain tyytymättömiä työntekijöitä kitkuttamassa parhaamme mukaan, kunnes pääsemme eläkkeelle.

Olen ollut tien päällä jo kaksi tuntia, ja ajotien viivat vilisevät renkaiden alla loputtomana nauhana. En edelleenkään oikein tiedä, kiirehdinkö mökille, koska haluan nauttia rauhasta vai paeta koko tätä kaaosta. Varmaan vähän molempia, yhdistelmä toivoa ja epätoivoa. En kuitenkaan ole koskaan ennen tuntenut näin vahvaa tarvetta paeta tosielämäni, haluan riisua sen yltäni kuin vanhan nahan ja astua uuteen maailmaan. Kaipaani hartaasti sitä, että voin uppoutua täysin kirjan kirjoittamiseen, omistautua luomukselleni niin täydellisesti, ettei kukaan eikä mikään pääse häiritsemään.

Ahdistukseni on huipussaan, eikä sitä oikeastaan helpota mikään muu kuin kirjoittaminen.

Kunpa se vain toimisi tällä kertaa. Tämä pakottava tunne, harras toivo kunniani palauttamisesta ei helpota ennen kuin pääsen mökille ja voin antautua yksinomaan työlleni.

Kirjoituslukko iski kuin kuristava kahle juuri silloin, kuin nimeni alkoi saada nostetta myös kirjallisuusalan ulkopuolella.

Suoranaista kohtalon ivaa! Yhden ihmisen haave kuuluisuudesta voikin olla toisen pahin painajainen.

Puhelin värisee mukitelineessä, ja ruutuun ilmestyy taas jokin ilmoitus, joka herättää heti ahdistuksen. Panin some-ilmoitukset pois päältä, kun vihapuhe alkoi. Digimaailma on muuttunut yhteydenpitopaikasta armottomaksi vainoojaksi, ja ainoa tapa hiljentää se on pysyä kokonaan poissa.

Nyt sentään ilmoituksen saadessani tiedän, että siellä on joku, joka haluaa puhua minun kanssani, ei minusta.

Helpotuksekseni näen puhelimessa Noran nimen. Pyyhkäisen ruutua, ja puhelu kytkeytyy auton kaiuttimiin.

»Kai soitit sanoaksesi, että sinulle on kertynyt ylimääräistä Adderallia, jota voisit postittaa tänne?» paukautan tervehdimättä.

»Ensinnäkin», Nora sanoo, »sinulla ei ole ADHD:tä niin kuin minulla. Ja toisekseen et sinä mitään stimulantteja tarvitse, vaan intensiivistä terapiaa ja kunnon panon.» Hän miettii hetken. »Joltakulta muulta kuin minulta. Se oli neuvo, ei iskuyritys.»

»Harmi ja harmi», huokaisen. »No, soitit kuitenkin sopivasti.»

»Miten niin? Ei kai paniikkikohtaus iskenyt taas?»

»Olin kuuntelemassa uutta *Mitä uutta lukupiireissä?* -jaksoa.»

»Mitä hittoa, Petra?»

Voihkaisen. »Tiedetään, tiedetään.»

»Siksi soitinkin. Olisin varoittanut, ettei kannata kuunnella tämänpäiväistä jaksoa.»

»Mutta sinähän sanoit, että altistusterapia tekisi hyvää. Yritin altistua.»

»Tarkoitin, että kokeilisit palata someen. Julkaisisit jotain. En sitä, että tahallaan hakeutuisit kuuntelemaan, mitä kaikkea paskaa sinusta puhutaan. Hitto vie. Minähän olen sinun ystäväsi, en itse Saatana.»

»Sinäkin siis kuuntelit sen?»

»Oli pakko lopettaa, kun ääneen tuli herra Allister Vittupää.»

»Sama. Ajoin hetkeksi tien sivuun, kun kuulin, että hänet oli pyydetty vieraaksi. Hyvä ettei laatta lentänyt.»

»Ihan kamalaa. Oletko jo pian perillä?»

»Joku kymmenen minuuttia vielä.»

»Oletko ihan varma, että tämä on hyvä idea?» Noran ääni särisee kaiuttimista.

»Ai mikä? Sekö, että vetäydyn yksin keskelle metsää nuolemaan haavojani, kun koko internet on nylkenyt minut digitaalisesti?» Pidän katseeni tiessä. Ohi vilahteleva havumetsä käy aina vain korkeammaksi ja synkemmäksi, kunnes alkaa tuntua kuin katoaisin autoineni sen siimekseen.

»Ei sentään *koko* internet», Nora sanoo. »Pelkkä kovaääninen vähemmistö, jolla on oma lehmä ojassa.»

»Niinhän se olikin. Tappouhkausten tekijät tutkittiin ja todettiin vain rahanahneiksi. Kuinka pääsikin unohtumaan?» Kaikesta huolimatta en voi olla hymyilemättä.

»Eivät he tunne sinua. Joku uhkasi heittää koirasi kiehuvaan pataan, Petra. Eikä sinulla edes ole koiraa.»

»Nimenomaan. Tiedä vaikka ostaisivat koiranpennun, lähettäisivät sen minulle suloinen rusetti kaulassa, antaisivat aikaa rakastua siihen ja sitten heittäisivät sen kiehuvaan pataan.»

Yhteys alkaa pätkiä, ja Noran ääni muuttuu robottimaiseksi ennen kuin mykistyy kokonaan. »Hitto.» Tartun puheliimeen ja siirrän sen kojelaudalle, jos vaikka siinä olisi parempi signaali.

»...tosissasi», hän sanoo, kun ääni palaa kuuluviin kesken lauseen. »Ei sinun urasi ole vielä ohi. Ei välttämättä. Voisit hahmotella nöyrän Notes App -anteeksipyyntöä ja julkaista sen Instagramissa söpön sydämkädet-emojin ja vaikka parin itkuhymiön kera.»

»En ala pyytelemään anteeksi ihmisiltä, jotka tuomitsevat minut, vaikka eivät tiedä koko tarinaa.»

Hän huokaisee. »Sinun on kuitenkin pakko palata someen, jos haluat pelastaa urasi. Ehkä voisit kertoa oman kantasi jos-sain podcastissa.»

»Saan kyllä rämmittyä tästä alhosta ilman, että minun täytyy alentua Allisterin tasolle. Siksi olen matkalla mökille kirjoittamaan. Koston kynäni avulla.»

Puhelimessa on hiljaista. »Mutta... sinähän kirjoitat läppärillä. Et kynällä.»

»Kynä kuulosti uhkaavammalta.»

»Ihan totta. Kostat kynäsi avulla. Kirjoitat koko tarinan ja julkaiset sen romaanina. Se onkin hyvä tapa päästellä vähän höyryjä. Soittele myöhemmin, kun olet asettunut taloksi. Minulla on yksi idea.»

»Eikä, en jaksa sinun ideoitasi», vastaan.

»Tällä kertaa se on oikeasti hyvä. Ihan varmasti.»

»No olkoon.»

»Eikä sitten enempää podcasteja. Laita vaikka Brudi Brothersia soimaan tai jotain.»

Kun puhelu päättyy, podcast jatkuu automaattisesti. »Hänen kanssaan oli aika hankala tehdä töitä», Allister sanoo.

Sanat osuvat sisimpääni kuin kiehuva vesi jäähän. Suljen podcastin uudelleen ja keskityn edessäni mutkitteluvaan tiehen. »Samat sanat, herra Allister Vittupää.»

En minä vihaa aidosti kuin ani harvoja ihmisiä, mutta Allister on listan kärjessä. Ja hännillä. Ja keskellä.

Ei listalla itse asiassa ole ketään muuta.

Hidastan vauhtia, kun navigaattori ilmoittaa, että seuraavasta risteyksestä käännytään. Jossain tien päässä odottaa mökki, tyhjä näyttö, rikkumaton hiljaisuus ja se, mitä luovuu-destani on toivottavasti vielä pelastettavissa.

Petra Rose on kirjailija, jolla on kyky saada sanat roihahtamaan liekkeihin. Kirjoitusinto ei kuitenkaan ole ollut entisellään sen jälkeen, kun edellisen romaanin filmatisointi sai koko internetin kääntymään häntä vastaan. Kirjamyyntien syöksyessä ja deadline häämöttäessä Petra lähtee etsimään rauhaa ja inspiraatiota syrjäiseltä järvenrantamökiltä.

Kun mökin ovelle ilmestyy komea etsivä, joka muistuttaa omituisen paljon Petran käsikirjoituksen hahmoa, jokin Petran sisällä herää ja kauan kadoksissa olleet sanat alkavat taas virrata. Todellisuus ja fiktio punoutuvat toisiinsa, mutta Petra saa huomata, että tulenpalavalla inspiraatiolla on hintansa.

»Hoover pitää niin seksuaalisen latauksen kuin
jännityksen korkealla tasolla samalla, kun
kuljettaa lukijaa kohti shokeeraavaa paljastusta.
Takuuvarma hitti.» – *Publishers Weekly*

»Sydämeni hakkasi villinä kirjaa lukiessani!
Tästä tuli yksi uusista suosikkikirjoistani!»
– *Freida McFadden, kirjailija*

